

[Socialministeren.]

udenfor Forsørgelsesvæsenet? Efter de fra Arbejdsdirektoratet modtagne Oplysninger, der fremgaar af Bilaget til Lovforslaget, maa det paa Grund af Udtalelser, indhentet fra en Del af de største Arbejdsløshedskasser, antages, at i alt ca. 20 000 forsikrede arbejdsløse med Udgangen af Januar Maaned eller i den nærmeste Tid derefter vil have opbrugt deres Hjælp i Henhold til Loven af 19. Oktober 1931. Med Hensyn til de ikke-forsikrede arbejdsløse, stiller det sig formentlig saaledes, at alle de 17 000, som efter den pr. 18. December i Fjor foretagne Opgørelse oppebar Hjælp i Henhold til Loven af 19. Oktober, nu eller i hvert Fald i den allernærmeste Fremtid vil have opbrugt denne Hjælp.

Derfor har Regeringen anset det for nødvendigt at søge at tilvejebringe en Ordning, hvorefter der kan ydes de arbejdsløse, saavel forsikrede som ikke-forsikrede, der har opbrugt deres Hjælp i Henhold til Loven af 19. Oktober 1931, en forlænget Krisehjælp.

Men hvorledes bør en saadan Lovgivning tilrettelægges, hvis man vil have Haab om at faa Flertal for den i den høje Rigsdag, hvad der jo er temmelig nødvendigt, hvis man skal komme de arbejdsløse til Hjælp? Af baade Breve og Tryksager, jeg daglig modtager, og Resolutioner og Deputationer synes det ganske vist at fremgaa, at der ikke er saa ganske faa arbejdsløse, der er saa ukyndige i Politik, at de virkelig tror, at det er Socialministeren eller Regeringen, der bestemmer, hvad og til hvem der skal ydes Hjælp. Nej, det gaar denne Minister, som det staar i Skriften: At Villien til at gøre det gode har han, men Evne har han ikke — med den Forskel, at Skriften kun sigter til de personlige Egenskaber, ikke til de mange Faktorer, i Form af Rigsdagsflertal, Finansier o. s. v., som vedkommende Minister maa overbevise, alle disse Faktorer, der gør Socialministeren under de nuværende politiske Forhold saa temmelig magtesløs, hvis da ikke hans Tal formaar at tale, og selv Tal har meget ringe Indflydelse, hvis det er Interesser og Følelser og ikke Argumenter, der staar ved Roret.

Men, spurgte jeg før: hvorledes bør en saadan Lovgivning da i Øjeblikket formes? Ja, lad os en Gang se. Loven af 1931, der jo gælder til 1. Maj, maa selvfølgelig vedblive at gælde uforandret, saavel med Hensyn til dem, der allerede oppebar Hjælp efter Loven, som for dem, der muligvis senere vil opfylde Betingelserne herfor;

thi der er ved Loven givet alle saadanne Ret til at oppebære den deri omhandlede Hjælp i 70 Dage. De, for hvis Vedkommende der altsaa er Grund til videre Lovgivning til forlænget Krisehjælp, er dels de Arbejdsløshedskasemedlemmer, som foruden deres vedtægtsmæssige Understøttelse har opbrugt de 70 Dage i Henhold til Loven af 19. Oktober, dels de personligt tilmeldte, der i 70 Dage har faaet Hjælp efter denne Lov og nu staar paa bar Bund. Men det er paa den anden Side klart, at jo længere vi fjerner os fra den forsikringsmæssige Basis, desto mindre kan den enkelte forvente, desto mindre har den enkelte Krav paa, at der ved Tilmaalingen af Hjælpen til ham skal tages Hensyn til netop det Beløb, han personlig har sikret sig i sin Tid i ordinær Understøttelse, desto mere rimeligt er det at betragte det offentlige Hjælp ud fra almindelige Krisesyndpunkter, altsaa derunder at søge at udligne de store Forskelligheder, der faktisk er mellem de forskellige Satser i de forskellige Arbejdsløshedskasser, altsaa i den forsikringsmæssige Hjælp, eller, hvad der er Udtryk for samme Betragtning, til en vis Grad at nærme sig den skønsmæssige Tildeling af Hjælp uden helt at glemme det forsikringsmæssige Grundlag.

Denne Betragtning bliver det ogsaa mere og mere nødvendigt at anlægge fra et finansielt Synspunkt; thi naar Tiderne er saa vanskelige, som de i Øjeblikket er, gælder det om, at de Midler, det offentlige kan skaffe, først og fremmest kan slaa til til det nødvendige. Der maa altsaa foretages en vis Udligning, hvorved man, uden at forlade det oprindelige, forsikringsmæssige Grundlag, dels sænker de højeste Understøttelser, Kasserne udbetaler, dels hæver de laveste, særlig gennem Børnetillæg.

Paa hvilken Maade jeg har søgt indenfor de finansielle Rammer, der kan være Tale om, at navigere mellem disse forskellige hinanden krydsende Hensyn for at løse den i øvrigt umulige Opgave at naa til et retfærdigt Resultat indenfor dette Vildnis, det skal jeg nu kort redegøre for om et Øjeblik, idet jeg blot skal tilføje, dels at jeg har søgt at tage det størst mulige Hensyn til den Kritik, der har været fremme fra praktisk Hold, og beklager, at de finansielle Hensyn ikke tillader at tage større Hensyn til mange i og for sig berettigede Ønsker fra dem, der har Skoen paa og derfor ved, hvor den trykker, dels at Overvejelserne over dette Forslag har været saa vanskelige, at jeg paa et vist Trin, efter at have ladet udarbejde 3—4 forskellige Udkast,